

Ο ΗΛΙΟΣ Ο ΗΛΙΑΤΟΡΑΣ (1971)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ
Ο ΗΛΙΟΣ
ΑΝΕΜΟΙ
ΚΟΡΙΤΣΙ
ΧΟΡΟΣ ΑΝΔΡΩΝ
ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΕΣ

ΑΦΗΓΗΤΗΣ
Ο Ήλιος ο Ηλιάτορας
ο πετροπαιχνιδιάτορας

από την άκρη των ακρώ
κατηφοράει στο Ταίναρο

Φωτιά 'ναι το πηγούνι του
χρυσάφι το πιρούνι του.

Ο ΗΛΙΟΣ

Ε σεις στεριές και θάλασσες
τ' αμπέλια κι οι χρυσές ελιές

ακούτε τα χαμπέρια μου
μέσα στα μεσημέρια μου

«Σ' όλους τους τόπους κι αν γυρνώ
μόνον ετούτον αγαπώ!»

Από τη μέση του εγκρεμού
στη μέση του άλλου πελάγου

κόκκινα κίτρινα σπαρτά
νερά πράσινα κι άπατα

«Σ' όλους τους τόπους κι αν γυρνώ
μόνον ετούτον αγαπώ!»

Με τα μικρά χαμίνια του
καβάλα στα δελφίνια του

με τις κοπέλες τις γυμνές
που καίγονται στις αμμουδιές

με τους λοξάτους πετεινούς
και με τα κουκουρίκου τους!

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Εμείς ψωμί δεν έχουμε
και τέτοια δεν κατέχουμε

Χρόνους πολλούς μας πολεμάν
κι ανάσα δεν επήραμαν.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Φύγανε τα πουλιά γι' αλλού
μα εγώ στο κύμα του γιαλού

Θεμέλιωσα το σπιτικό
να τ' αποσώσω δεν μπορώ.

ΟΛΕΣ ΜΑΖΙ

Τέσσερις μήνες χτίζουμε
και τους οχτώ γκρεμίζουμε

και κάθε γινωμένη ελιά
στοιχίζει και μια φαμελιά.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Όνειρο πόκανα κρυφά
για τα παιδιά π' ανάθρεφα

Ποιος το 'λεγε πως θε να μου
τα στείλουνε του σκοτωμού.

ΟΛΕΣ ΜΑΖΙ

Άλλος εβγήκε απ' τα βουνά
κι άλλος απ' τα πλεούμενα

με το πουκάμισο χακί
κατάρρα οι ξένοι κι οι εδικοί.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Τ' άκουσε ο ήλιος κι έφριξε
το φως το κόκκινο έριξε

Πήραν να καίγονται οι κορφές
κι όλες οι πάνω γειτονιές.

Ο ΗΛΙΟΣ

Ωρ' τι 'ναι τούτ' η αποκοτιά
βρε συ Βοριά βρε συ Νοτιά

Πουνέντε και Λεβάντε μου
ένα ραπόρτο κάντε μου.

ΑΝΕΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

Θέλω καράβια σπρώχνω θέλω σταματώ
Τα δυο βουνά χωρίζω τα περπατώ

Μες στις αγάπες μπαίνω και ζαλίζομαι
κι από τα μυστικά τους αντραλίζομαι

Σ' όλους το παραγγέλνω σ' όλους το μηνώ
Τρώγεται ο νους του ανθρώπου μόνο αλίμονό.

ΑΝΕΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

Ανάθεμα την ώρα ποιος ορίζει εδώ
το ανάποδο βαφτίζει και το λέει σωστό

Του αδύναμου το δίκιο μήτε λέει ποτέ
βγαίνει τη νύχτα μέρα και τ' ορκίζεται

Όπου μεγάλη πόρτα πίσω της αυτός
κάνεις να την ανοίξεις γίνεται άφαντος.

ΑΝΕΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

Κάμποι της Σαλονίκης κι όρη του Μοριά
που 'ν' τα παρμένα κάστρα που 'ναι τα χωριά

Μες στον αέρα κοίτα μισοφέγγαρο
κοίτα κορίτσι πράμα που να το χαρώ

Δευτέρα μεγαλώνει Τρίτη πολεμά
Τετάρτη γονατίζει Πέμπτη ξεψυχά.

ΑΝΕΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

Δρόμοι περπατημένοι κι απερπάτητοι
Ποιος τους edιάβη πέρα ποιος δεν τους πατεί

Μα ο που τους πήρε κι ήμπε μες στα αίματα
Μήτε Θεός μήτ' άλλος δεν τον σταματά

Κατακαημένη πλάση που σε γήτεψαν
Όλ' οι τρελοί του κόσμου κι εστρατήγεψαν!

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Παράπονα κι αθιβολές
γύρισε ο κόσμος τρεις φορές

Γιόμα βράδυ μεσάνυχτα
κι όλα τα δώματα ανοιχτά

Στ' αλώνια και στις εμπατές
ξυπνούν οι ελαφροϊσκιωτες

σύρνουν ανάβουνε μαλλί
στων αστεριών τη χόβολη

και τους μικρούς αγγέλους σταμ
ατάν και παίζουν αμ στραμ νταμ

Καημέ που πάρα εβάρυνες
τον κόσμο δεν εμάρανες

Τα μαύρα λεν και τ' άσπρα σου
οι άνεμοι κι όλο τα φυσούν

Κι ένα κορίτσι εννιά χρονώ
για λόγου τραγουδά ολονώ.

ΚΟΡΙΤΣΙ

Δύο συ και τρία γω
πράσινο πεντόβολο

μπαίνω μέσα στον μπαξέ
γεια σου κύριε Μενεξέ

Σιντριβάνι και νερό
και χαμένο μου όνειρο

Τζιντζίρας τζιντζίρισε
το ροδάνι γύρισε

Χοπ αν κάνω δεξιά
πέφτω πάνω στη ροδιά

Χοπ αν κάνω αριστερά
πάνω στη βατομουριά

Το 'να χέρι μου κρατεί
μέλισσα θεόρατη

Τ' άλλο στον αέρα πιάνει
πεταλούδα που δαγκάνει.

ΧΟΡΟΣ

Βότσαλο μέσα στα νερά
του κοριτσιού η αποθυμιά

Κύκλοι και πως ανοίγουνε
και με τα σένα σμίγουνε

ψηλά στη γλάστρα του βουνού
χρυσό γεράνι τ' ουρανού

Ήλιε μου και τρισήλιε μου
ένα σου λόγο στείλε μου.

ΑΝΕΜΟΙ

Άκου κι εμάς που μόλις εγυρίσαμε
νησιά και πολιτείες που γνωρίσαμε

Κρήτη και Μυτιλήνη Σάμο κι Ικαριά
Νάξο και Σαντορίνη Ρόδο Κέρκυρα

Σπίτια μεγάλα κι άσπρα σπίτια βουερά
πάνω στη μαύρη πέτρα πάνω στα νερά

Ξάνθη Θεσσαλονίκη Βέροια Καστοριά
Γιάννενα Μεσολόγγι Σπάρτη και Μιστρά

Καμπαναριά και στέγες μες στη συννεφιά
κι όλα μαζί μια λύπη και μίαν ομορφιά.

Ο ΗΛΙΟΣ

Όμορφη και παράξενη πατρίδα
Ωσάν αυτή που μου 'λαχε δεν είδα

Ρίχνει να πιάσει ψάρια πιάνει φτερωτά
Στήνει στη γη καράβι κήπο στα νερά

Κλαίει φιλεί το χώμα ξενιτεύεται
Μένει στους πέντε δρόμους αντρείεύεται

Κάνει να πάρει πέτρα τηνε παρατά
Κάνει να τη σκαλίσει βγάνει θάματα

Μπαίνει σ' ένα βαρκάκι πιάνει ωκεανούς
Ξεσηκωμούς γυρεύει θέλει τύραννους

Πέντε μεγάλους βγάνει πάνω τους βαρεί
Να λείψουν απ' τη μέση τους δοξολογεί.

ΧΟΡΟΣ ΑΝΔΡΩΝ

Πολλά δε θέλει ο άνθρωπος
να 'ν' ήμερος να 'ναι άκακος

λίγο φαΐ λίγο κρασί
Χριστούγεννα κι Ανάσταση

κι όπου φωλιάσει και σταθεί
κανείς να μην του φτάνει εκεί

Μα 'ρθαν αλλιώς τα πράματα
τονε ξυπνάν χαράματα

τον παν τον φέρνουν πίσω μπρος
του τρώνε και το λίγο βίος

κι από το στόμα την μπουκιά
πάνω στην ώρα τη γλυκιά

του τηνε παίρνουνε κι αυτή
Χαρά στους που 'ναι οι Δυνατοί!

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Χαρά στους που 'ναι οι Δυνατοί
γι' αυτούς δεν έχει «εγώ» κι «εσύ»

Χαρά στους που 'ναι οι Δυνατοί
γι' αυτούς δεν έχει χόρταση.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Ο Ήλιος ο Ηλιάτορας
ο πετροπαιχνιδιάτορας

λίγο το στόμα του άνοιξε
κι ευθύς εμύρισε άνοιξη

Τα δέντρα κελαηδήσανε
τα ζωντανά σουνίσανε

κι οι άνεμοι χρωματιστούς
γεμίσανε χαρταετούς.

Ο ΗΛΙΟΣ

Τι να σας πω γυναίκες τι να μη σας πω
παρηγοριά κι αλήθεια που να μην ντραπώ

Μόνο να σας ακούω πότε θλίβομαι
πάνω τα σκοτεινά στα νέφη κρύβομαι

Πότε μα το Θεό περηφανεύομαι
βάζω τα κόκκινα μου και πορεύομαι

Στα χώματα όπου η ρίζα μ' αφουκράστηκε
γύρισε τ' άνθος κι από μένα πιάστηκε

Με το φαρμάκι δένει κόμπο στα κρυφά
το γιατρικό που σώζει κι όλ' η ομορφιά

Το φως όπου σηκώνω και τον έρωτα
έννοια σας μήτ' εγώ δεν τα 'χω απλέρωτα

Μέσα μου ρίχνει ο χρόνος ασταμάτητα
του κόσμου όλα τα βρόμικα και τ' άπλυτα
Κι όσον καιρό κρεμιέμαι πάνω απ' τα νερά
κι όσον περνώ στα μακρινά τα Τάρταρα

Τυραγνίες ζηλοφθονίες φόνους παιδεμούς
τ' αλέθω για τους χρόνους τους μελλούμενους

Τ' αλέθω τα γυρίζω και τα πάω στη γη
που 'δωσε το σκοτάδι φως για να το πιει

Κουράγιο περισσότερες και ανεμώνες μου
Οι ωραίες κι οι συντροφιαστές κι οι μόνες μου

Όπου μαυρίλα κλώθεται και γνέθεται
Ήλιοι μικροί γενείτε κι όλο αλέθετε

Σ' ευλογημένη μέρα βγάζει το κακό
σε δημοσιά πλατιά το στενοσόκακο

Κι είναι στη σκοτεινιά και στην ερήμωση
όπου ριζώνει κι ευωδιάζει η θύμηση

Ρίζα πικρή μου ρίζα και κρυφή πηγή
δώσε την περηφάνια πάρε την οργή

Σ' όλα τα σπίτια σ' όλα τα παράθυρα
δάφνες και κουμαριές και φοινικόκλαρα

Σ' ένα μακρύ τραπέζι κόκκινο κρασί
νέοι και γέροι κι άντρες ξεμανίκωτοι

Πάρτε μεράκι φλόγα λόγο μάλαμα
πάρτε μικρό λαγούτο πάρτε μπαγλαμά

Ν' αρχίσει το τραγούδι ν' ανεβεί ο καημός
να πάρει και να δώσει ο νους κι ο λογισμός

Τι με το «χα» και με το «νο» και με το «νται»
όλα του κόσμου τ' άδικα ξε-χά-νο-νται.

ΤΟ ΤΡΕΛΟΒΑΠΟΡΟ

Τραγούδι

Βαπόρι στολισμένο βγαίνει στα βουνά
κι αρχίζει τις μανούβρες «βίρα μάινα»

Την άγκυρα φουντάρει στις κουκουναριές
φορτώνει φρέσκο αέρα κι απ' τις δυο μεριές

Είναι από μαύρη πέτρα κι είναι απ' όνειρο
κι έχει λοστρόμο αθώο ναύτη πονηρό

Από τα βάθη φτάνει τους παλιούς καιρούς
βάσανα ξεφορτώνει κι αναστεναγμούς

Έλα Χριστέ και Κύριε λέω κι απορώ
τέτοιο τρελό βαπόρι τρελοβάπορο

Χρόνους μας ταξιδεύει δε βουλιάξαμε
χίλιους καπεταναίους τους αλλάξαμε

Κατακλισμούς ποτέ δε λογαριάσαμε
μπήκαμε μες στα όλα και περάσαμε

Κι έχουμε στο κατάρτι μας βιγλάτορα
παντοτινό τον Ήλιο τον Ηλιάτορα!